

Chỉ là...

Mộng Thu

Khoan Bắc, Diễm Sắc sóng bước bên nhau bỗng hụt chân, Diễm Sắc lao đao chúi mình ra đằng trước, phản ứng rất nhanh Khoan Bắc chụp kịp tay kéo lại vừa vặn nàng ngã vào lòng chàng. Thấy Diễm Sắc im lặng không nhúc nhích Khoan Bắc cũng giữ nguyên vị trí. Muốn hỏi han lại sợ tan vỡ giây phút nồng nàn, diễm phúc bất ngờ đã đưa Khoan Bắc bay bổng chín tầng mây. Ôm tấm thân mềm mại Khoan Bắc nghe lồng ngực chàng và Diễm Sắc phập phồng lên xuống nhịp nhàng. Lặng mạn Khoan Bắc nghĩ hai quả tim đang giao tiếp cùng soạn bản nhạc bao gồm ba khúc: Trai gái thơ mộng, tình tứ. Lộng lẫy trang nghiêm ngày kết hợp lứa đôi. Vợ chồng êm đềm hạnh phúc.

Úp mặt trên ngực Khoan Bắc, Diễm Sắc cảm nhận luồng hơi nóng từ nơi chàng chuyển sang tản mát khắp tứ chi. Môi Khoan Bắc lướt trên làn da gáy tới đầu Diễm Sắc rung-động tới đó. Khoan Bắc nâng cằm Diễm Sắc, ngược lên, đầu Diễm Sắc ngửa ra, cổ áo khoét rộng xuống tận vùng ngực lồ lộ đôi gò gồ nửa kín nửa hở nửa thách đồ nửa khiêu khích. Khoan Bắc dần không nổi cúi xuống ập miệng phủ kín đôi môi hồng mềm ẩm, những nụ hôn cuồng loạn say đắm tràn lan như nước vỡ bờ. Đê mê bủn-rùn toàn thân, mắt nhắm nghiền hai tay Diễm Sắc bấu cứng bả vai Khoan Bắc, buông thả mặc Khoan Bắc mon-trón. Đưa ngón tay, Khoan Bắc lách vào giữa hai khuy áo đụng phần mềm mại, tròn-trịa láng mượt, kích thích cùng cực, nhiệt độ trong người Khoan Bắc bốc hừng hực. Cơ thể Diễm Sắc giao động, rạo-rực rướn mình theo đà nấn bóp nhẹ nhẹ...

Lần đầu tiên Diễm Sắc nhận đi chơi chẳng biết tại sao bắt chờ ngày mười lăm, Khoan Bắc thắc mắc.

Diễm Sắc giải thích:

-Em mong tình yêu chúng mình luôn luôn mãi mãi tròn và sáng như trăng rằm. Lý do thứ nhất. Tý ty dị đoan, anh cười em không?

Khoan Bắc âu yếm nựng má Diễm Sắc:

-Nguyện vọng của em y hệt anh. “Tý ty dị đoan” thôi sao, anh thích nhiều hơn cơ chứng tỏ em yêu anh sâu đậm mới lo tương lai tụi mình vững bền. Còn thứ nhì?

Diễm Sắc pha trò:

-Cho anh ngắm, mỹ-miêu cung quế Hằng Nga. Phần em chú Cuội ngồi gốc cây đa.

Khoan Bắc hứ:

-Em bày đặt. Tiên nữ tiên nâu cũng mặc anh đã có Diễm Sắc. Cuội non cuội già càng không chịu, anh ghen à.

-Vậy ngày nào anh cũng nấn nót chân phái nữ thì sao. Anh nghĩ em thoải mái lắm hả! Diễm Sắc bực tức.

Khoan Bắc cãi:

-Ồ ! ơ ! đầu phải ghé của anh. Hôm ấy anh đóng kịch để làm quen với em.

Diễm Sắc phì cười:

-Khỏi thanh minh thanh nga, dáng điệu lóng nga lóng ngóng của anh làm sao qua mắt em được, đưa thì mỗi chiếc một kiểu rõ chán-chường, lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia!.

-Nhờ thế em mới trở lại. Cho nên ngắm ra mọi sự trên đời đều là “duyên” nếu không hai đứa dễ dàng gặp nhau...

*

Đã khá lâu chả dạo chơi phố xá, nhân bữa nay nghỉ rảnh-rỗi Khoan Bắc đánh một vòng thả bộ. Thiên hạ đông đúc, già trẻ lớn bé kẻ ngược người xuôi vô cùng náo nhiệt. Khoan Bắc nhập theo làn sóng người, cửa hàng nào cũng dí mũi tủ kính.

-Ê, lủi thủi một mình vậy?

Khoan Bắc quay lại:

-Ồ, là ông, Thạch Lạp.

Mừng rỡ Thạch Lạp lôi Khoan Bắc theo mình.

-Đây bán giày phụ nữ ông định mua cho bà xã hả?

Thạch Lạp lắc đầu:

-Xã với xệ khi khô, tôi còn tự do. Lâu ngày đứt liên lạc cậu sao hả?

-Đại khái, ăn ngủ đều hòa, nắng đội mũ, mưa che ô, chữa vợ nên chưa con.

Tay chỉ tứ phía Thạch Lạp giới thiệu:

-Cửa hàng này của tôi, lạ không?

Khoan Bắc sững-sờ:

-Hết hồn chứ không lạ. Ăn chơi khét tiếng cỡ ông nay biến cải toàn diện, hiếm có. Chuyện khó tin nhưng có thật. Nhớ xưa hai bác cứ nhờ tụi tôi lôi kéo hy vọng nhờ vui chúng vui bạn ông chăm chỉ học hành.

Thạch Lạp phân bua:

-Đáng sinh thành nào chẳng mong con thành tài có địa vị được trọng vọng trong xã hội để hãnh diện với bạn bè, họ hàng làng nước. Khốn nỗi cha mẹ sinh con trời ban tính. Các anh chị đều ngoan ngoãn vào khuôn phép còn tôi lông bông khoái lang thang bạt mạng nên chẳng đoạt mảnh bằng nào để các cụ đóng khung treo phòng khách cho ông đi qua bà đi lại khen ngợi.

Khoan Bắc đánh vai bạn:

-Cái tật ông, già chẳng bỏ nhỏ chẳng tha. Cả gan đem đáng bề trên ra báng bổ, coi chừng chết xuống chín tầng địa ngục à.

-Ấy, chưa biết chừng cứ ăn nói văng mạnh bỏ lếu bỏ lảo như tôi Diêm Vương chán ngấy lại đẩy lên Thiên Đường cho khỏi điếc lỗ tai ngài.

Khoan Bắc tán thưởng:

-Giỏi thật. Thay đổi cuộc sống, thịnh vượng phát tài, đúng là thánh nhân đãi kẻ khù khờ. Mà động cơ nào thúc đẩy lẳng từ hồi đầu vậy ông.

Thạch Lạp tâm sự:

-Giang hồ vật mãi bỗng dừng chân nản dừng gót. Bụi đời vẫn đề ăn mặc không phiền toái khốn nỗi thành phố y phục cần chỉnh tề. Nhập gia tùy tục, tôi đành sắm sửa mọi thứ, bởi thế tình cờ mới mua tiệm này. Trước chủ là cụ già tướng tá nhân từ phúc hậu. Tôi thăm dò “thưa cụ, cháu thấy đông khách quá sao không tiếp tục kinh doanh ạ?”. Ông cụ thờ dài “không dẫu gì cậu, vợ chồng tôi lớn tuổi chẳng còn đủ sức cai quản nữa. Nói ra xấu hổ, bởi thất đức nên độc nhất có một thằng con lại lêu lổng chơi bời, chả được tích sự gì nếu giao cơ nghiệp cũng đến bán đồ bán tháo mất chi bằng tôi giữ để phòng khi tu tỉnh nó còn chút vốn mà xoay-xở. Mấy chục năm mồ hôi nước mắt gây dựng, bỏ thương vương tội cậu ạ. Tôi đòi giá phải chẳng không sợ hờ đâu, Trời Phật làm chứng, lời thật lòng, cậu cứ dọ kỹ, nếu thiếu kinh nghiệm tôi hứa sẽ tận tình hướng dẫn”. Nghe ông cụ than, tôi chạnh lòng nghĩ tới bố mẹ lúc sinh tiền chắc hẳn khổ não, ngậm đắng nuốt cay vì tính tình ương ngạnh cứng đầu của đứa trai út. Xúc-cảm tôi ngậm ngùi, con cụ là hình ảnh cháu khi xưa. “Giảng-giải con là rút tĩa nơi bản thân ta đã trải qua. Ta biết đa số lứa tuổi mười tám đôi mươi không ưa, chẳng chịu bắt cứ việc gì người lớn xen vào răn dạy, ra lệnh, cãi hay chống chỉ vì bị ngăn cản hoặc cấm việc họ đã định, tự ái đâm tức khí bướng bỉnh, làm ngược lại. Tâm hồn trong trắng, nhẹ da, dễ tin, nông nổi chưa từng trải đời, dò sông dò biển dễ dò làm sao lấy thước mà đo lòng người. Chính sự ngây thơ non nớt chưa hiểu biết, phân biệt kẻ thiện người ác, sự tốt việc xấu, lý phải lẽ trái, mới đưa đám thanh thiếu niên lầm đường lạc lối”, đó là những lời bố mẹ khuyên nhủ, cháu bỏ ngoài tai như nước đổ lá khoai. Lúc cháu thông suốt thì thời và lứa đều trề-tràng. Những giọt nước mắt hối hận giờ đây tiếc thay song thân cháu đâu còn thấy nữa. Cụ an tâm, sẽ có một ngày anh ấy trở về. Ông cụ thờ dài “giờ gần đất xa trời cũng chỉ mong thế thôi. Cậu đừng buồn, cứ thực hiện mọi điều cha mẹ cậu mong ước lúc còn tại thế là báo hiếu rồi, muộn còn hơn không. Thằng nhỏ tôi nếu noi gương cậu nửa phần, tôi đủ mãn nguyện”. Bàn tán lợi hại xong, tôi quyết định dùng vốn liếng gia tài được chia đem buôn bán theo nghề thân phụ, cha truyền con nối. Thạch Lạp phát ngôn thao thao bất tuyệt bỗng phát giác ánh mắt Khoan Bắc ngó đăm đăm thiếu nữ vừa vào.

-Nè, tuyệt thế giai nhân, Thạch Lạp thì thầm, ông tạm bán hàng lợi dụng dịp bắt chuyện.

Khoan Bắc lưỡng lự ngần ngừ thì Thạch Lạp đẩy lưng bạn dặn:

-Hồi cô ta kiêu nào.

Cô gái tiến lại. Thạch Lạp tăng lờ giả bộ bận rộn. Khoan Bắc đành tiếp.

-Cô... cô cần chi...?

Thái độ Khoan Bắc lúng túng. Cô khách hàng trẻ tinh nghịch trêu:

-Có bán thứ khác nữa ạ?

“Đàn độn” Khoan Bắc tự mắng nhưng lạnh trí chữa ngay:

-Ý tôi là, ví hay giày cô à.

-Phiền anh cho xem đôi màu đỏ bày trong tủ kính.

Khoan Bắc ngồi xổm trước ghế cô gái ngồi để thử giày. Rất tự nhiên cô để bàn chân trần bên phải lên đầu gối Khoan Bắc đưa chân trái cho chàng xỏ vào. Khổ chân cô ta thon dài, mu bàn chân mỏng, ngón thon thon, móng sơn màu cam đậm nổi bật trên làn da trắng nuột.

Tay Khoan Bắc run-run, cô tỉnh ngịch:

-Coi xem nguyên nhân nào khiến anh hồi hộp. Một, nhan sắc của tôi. Hai, việc làm mới nhận?

Khoan Bắc nửa đùa nửa thật:

-Ba hôn bầy vĩa tôi, cô thêu tóm sạch bách bởi thế tôi nhất quyết làm anh em bà con với dòng họ “si”. Chắc chắn phải là “một” rồi.

-Trường anh hiền lành hóa ra nhảm to. Xét người qua bề ngoài dễ lầm lẫn nhĩ. Thật thà là cha quý quái. Lợi hại, đối đáp một cây xanh rờn suýt nữa tôi mắc bẫy, để tay lên trán kiểu lính cô pha trò, chào thua.

Khoan Bắc trần tình:

-Oan quá. Cặp mắt đẹp tuyệt vời quyến rũ thế kia ai dại khờ điên khùng mới lấy vải thưa che không chiêm ngưỡng!.

-Anh tán tôi hay méo mó nghề nghiệp.

Khoan Bắc lắc đầu:

-“Méo mó” đời nào. “Tán” không sai. Dùng rất sát nghĩa.

Chòm người về phía trước, mặt đối mặt, cô trợn mắt:

-Vào đề nhanh, gọn, đáng phục. Cảm tình ông ba mươi chắc.

Khoan Bắc tỉnh bơ:

-Tại sao lại gán con thú dữ cho tôi. Eo ơi! sợ chết!

Cô cười tủm tỉm:

-Mãnh hổ có món võ nhảy nhanh, chụp lẹ, chính xác.

Khoan Bắc gật gù đầu:

-Thì ra là vậy. Nhưng hiện giờ con cộp không có đất dụng võ.

-Khó khăn gì?

Tay Khoan Bắc trở khoảng trống giữa hai người.

-Gần quá.

Hiều ra cô đỏ mặt thẹn thùng:

-Hồng chơi. Ăn gian.

Khoan Bắc vội vàng:

-Lỡ lời. Vạ lần xin lỗi!

Cô gật gù đầu tỏ vẻ đắc chí:

-Phục thiện. Khá. Tuy nhiên tôi từ chối.

Khoan Bắc nài nỉ:

-Nhận giùm đi mà!

Cô nhún vai:

-Ngu ư! Nhận lời chúng tỏ tôi nhỏ mọn hẹp hòi chấp nhất à.

Khoan Bắc hớn hờ:

-Cảm tạ. Mong độ lượng đừng mách ông chủ là tôi lính quỳnh nghe cô.

-Anh yên trí.

Vừa lúc Thạch Lạp tới:

-Tiếp đãi chu đáo không cô?

Nháy mắt với Khoan Bắc, cô nhanh nhẩu:

-Phục vụ tận tâm.

Khoan Bắc cảm ơn.

Cô kể công:

-Anh được điểm với ông chủ rồi. Đền ơn gì tôi đây.

Khoan Bắc buộc liền:

-Là cô nói nhé. Phải giữ lời đấy.

-Quân tử nhất ngôn là quân tử đại, quân tử nói đi nói lại là quân tử khôn.

-Lời thốt ra mà không giữ được thì sao có thể là quân tử chứ.

Cô đứng lên:

-Chào anh.

Khoan Bắc cuống quýt nhắc:

-Khoan cô còn chưa định ngày, giờ, địa điểm!

-Xin lỗi, đùa thôi.

Khoan Bắc trang nghiêm:

-Tôi thành tâm thành ý.

-Ghi điện thoại của anh. Hẹn sau.

Khoan Bắc lộ vẻ thất vọng vì cô ta không cho số phân.

Nhắc chiếc giày trên sàn đem cất thành linh Thạch Lạp la lớn:

-Ông đưa cho nàng không cùng đôi, may quá, nghìn phần nghìn phải tới đôi. Chắc hẳn ông có cơ hội tái hội người đẹp. Tôi sẽ dặn các nhân viên và đích thân tôi túc trực suốt ngày lo việc cho ông.

Khoan Bắc phân công:

-Công sở nghỉ, tôi canh chừng.

Say sưa giấc điệp bị lay mạnh quá Khoan Bắc bừng tỉnh.

-Trời đất nếu tôi không cần tới lấy đồ thì ông ôm hộp giày ngủ đây suốt đêm, Thạch Lạp kêu.

Đưa tay dụi mắt Khoan Bắc giật nảy người:

-Tối rồi à. Nàng vẫn chưa đến. Thì ra tất cả chỉ là... mơ !../.